

Тогава той се исправилъ, и благословилъ пакъ за най послѣденъ ижтъ своето Духовно стадо. Въ тая тѣжественна минута, чули се много гласове които сж громко викали: „*Ваше Блаженство! доблестній нашъ Архипастирю! като тржвашъ на кого ни оставиши??*“ Патріархъ Евтимій съ умиленъ гласъ, едвамъ можалъ съ сжлзи на очи да имъ отговори:— „*Оставямъ ви подъ покровителството на Святая Нераздѣльная Троица и нинъ и ирисно, и въ вѣки вѣковъ, Аминъ!!*“—Грамогласни викове изведнждъ се чули, които повтаряли *послѣднѣето слово* на любимія си духовенъ Патріархъ, и викали: Аминъ!! Турцитѣ, що водяли Негово Блаженство, изтржгнали Го изъ ржцетѣ на Духовното Му стадо, и го накарали да *вжрви напредъ!* Злочестія Патріархъ Евтимій се покорилъ, зель си тоежкатж и Евангеліето, що носялъ съ себе си,—единственното му сжкровище, и като се обжрналъ за да види за послѣденъ пжтъ нѣкогаждъ толкова славнія градъ Велико Тжрново, съ горчиви сжлзи на очи извикалъ: „*Прошавайте мили останки отъ славнія тоя градъ! прошавай рѣка Янтра, и всички мили околности!*“ Турцитѣ го бутнали, и той пакъ дошжлъ въ себе си, и тржгналъ... За жялость за всякога!—

Турцитѣ го завели, както и подъ горѣ се упомѣнж въ Македонія, дѣто и вѣроятно е проживѣлъ венчкитѣ дни на животъ-тъ си. Той е обихождалъ селата и градоветѣ; на всждѣ той е проповѣдалъ и е поучявалъ народъ-тъ: за да се крѣпи въ Христіанската си вѣра, да не приѣмва турскатж; и въобще поучявалъ го е, да варди единъ нравственъ животъ. Патріархъ Евтимій е струвалъ това и по всичкитѣ градове и села, презъ които е преминажлъ въ пжтуванѣето си отъ Тжрново. Негово Блаженство е преминалъ и презъ Тракія, дѣто вездѣ е сжщото проповѣдалъ и поучявалъ. Много боляри и болярки му подарили голѣмо количество пари, за да ги има за прехранж и облѣкло на старинитѣ си; но тоя „*великж человекъ*“ ги раздавалъ на сиромаситѣ; преимущественно же на оніе злочести свои съ-отечественници, които были изгонени заедно съ Негово Бла-